

JAN KŘTITEL

Zpravodaj farnosti Bílovice, kterou tvoří vesnice
Bílovice, Kněžpole, Mistřice, Nedachlebice a Topolná
8-9/2016

SLŮVKO DUCHOVNÍHO OTCE

Curriculum vitae nového bílovického faráře

Milí čtenáři, v měsíci červenci dochází v mnoha farnostech ke změnám v ustanovení kněží a jáhnů. V letošním roce došlo ke změně i v Bílovicích. Za P. Josefa Říhu k nám přišel P. Jindřich Peřina, který dříve sloužil ve farnostech Přerov, Zábřeh a Vizovice. V dnešním čísle vám přinášíme rozhovor, během kterého se krátce představí.

Můžete se nám na úvod představit, řici

něco o sobě, o vaší rodině a odkud pocházíte?

Jmenuji se Jindřich Peřina a pocházím z malé obce nedaleko Olomouce, z Dubu nad Moravou. Tato vesnice (resp. městys) je známá především nádherným barokním poutním chrámem, který je zdaleka viditelnou dominantou celé Hané. Je mi 41 roků, pocházím ze 7 dětí a jsem (a zřejmě už asi navždy zůstanu ☺) ze sourozenců nejmladší.

Jak jste prožil období, které předcházelo vašemu rozhodnutí vstoupit do semináře?

Už od dětství byla mým velkým koníčkem železnice, a proto jsem se rozhodl pokračovat ve vzdělání na SPŠ v Šumperku. Chtěl jsem se stát výpravčím a tím se měl splnit můj velký životní sen. Protože mi studium docela šlo, rozhodl jsem se přihlásit na VŠ dopravní do Pardubic. Má volba byla velkým krokem do neznáma, a to nejen proto, že jsem ve výchovně vzdělávacím procesu pokročil o stupeň výše, ale také proto, že po rozdělení naší republiky začala fungovat Dopravní fakulta Jana Pernera v Pardubicích prvním rokem. Studium jsem ukončil v roce 1998. Další rok jsem trávil v „zeleném prostředí“, když jsem si odpykával dvanáctiměsíční vojenskou službu v chrudimských kasárnách. Na vojnu mám spoustu dobrých vzpomínek. Jako voják jsem se mohl zúčastnit mezinárodní vojenské pouti v Lurdách a za zmínku stojí i šest seskoků s padákem. Naštěstí pro mě se padák vždycky zdárně otevřel. ☺

Jaké máte koníčky a záliby?

Mou velikou zálibou zůstává stále železnice a také se věnuji sportu. Pokud mám být konkrétní, tak rád jezdím na kole, hraji florbal, plavu a docela obstojně zvládám kriket. Ve volných chvílích si rád poslechnu křesťanskou muziku a radost mi udělá i pěkná lidová píseň.

Kdo Vás nejvíce ovlivnil pro volbu duchovního stavu?

Hned na úvod bych upřesnil, že každé povolání je především dílem Božím a mnohdy bývá složité rozplést nitky Božího vedení. Na prvním místě bych rád zmínil věřící maminku, která mě už od ranného dětství vedla k víře. Velmi výrazně mé rozhodnutí vstoupit do semináře ovlivnilo setkání se svatým papežem Janem Pavlem II. v Olomouci v roce 1995. Měl jsem rovněž štěstí na střetnutí s dobrými kněžskými vzory a to především s otcem Cyrilem Vrbíkem, který přes 20 let působil v naší farnosti a nesmazatelně se zapsal do srdcí stovek lidí.

Narazil jste během své duchovní formace na některé závažné překážky?

Jednou z nejtěžších překážek byl nesouhlas mého tatínka s rozhodnutím odevzdat svůj život zcela Kristu. Jeho odmítavý postoj se však postupem času díky působení modliteb výrazně změnil a zažil jsem velkou radost, když byl přítomen v první lavici mému jáhenskému a později kněžskému svěcení.

Jaký byl Váš život v semináři a na fakultě?

Seminář byl pro mě místem blízkého setkání s Bohem a s lidmi. Samozřejmě, že to nebyly jen okamžiky úspěchů a radosti, ale také přicházely okamžiky proher a smutku. To všechno však k pravému životu patří a dělá život krásným a zajímavým. Zvláště rád vzpomínám na víkendové rekolekce (duchovní cvičení), při kterých člověk nabíral novou duchovní energii.

Co jste si odnesl ze svého dvouletého působení v Přerově?

Jsem moc rád, že jsem mohl vykonávat jáhenskou a později kaplanskou službu ve farnosti Přerov. Přestože v tomto městě navštěvuje pravidelné bohoslužby zhruba jen 2 % věřících, je to velmi živá farnost, ve které se realizuje pestrá škála nejrůznějších aktivit pro různé věkové skupiny. Vyjmenovat všechny by trvalo dlouho, zmíním alespoň ty nejzajímavější. Každoročně se koná akce „S tebou mě baví svět“, při které jezdí tatínci na víkend se svými dětmi a v tomto společenství prožívají bez maminkovského dohledu nevšední zážitky. Další zajímavou aktivitou je akce „Ženy sobě“, během které jedou pro změnu na společný víkend jen matky bez manželů a dětí. O víkendu si mohou odpočinout od běžných starostí a volný čas věnovat modlitbě a rekreaci. Velmi užitečné bylo rovněž pravidelné setkávání při sobotním florbalu, kde se postupně střídali otcové, matky a děti. Běžné bylo setkávání rodin v menších společenstvích nebo „Modlitby matek“. Všechny tyto akce pomáhaly k uvědomění, že víru nelze žít jen uvnitř kostela, ale že je třeba integrovat ji do všech složek života. Další předností byla skutečnost, že se tyto akce naučili organizovat farníci sami - bez pomoci duchovních.

Jak vzpomínáte na svůj druhý kněžský rok, který jste prožil ve farnosti Zábřeh?

Pokud bych měl srovnávat dva roky kněžství, kaplanský rok ve farnosti Zábřeh byl určitě náročnější. Přišel jsem sice do města, které je mnohem menší než Přerov, ale kromě Zábřeha jsem měl společně s panem farářem na starosti dalších 5 farností a 14 vesnic s krásnými kapličkami. Během roku jsem tak najezdil spoustu kilometrů. Na druhou stranu jsem byl nucen učit se efektivnímu využívání času. Velmi mě mrzelo, že jsem jednotlivým lidem nemohl věnovat více času. Nezapomenutelným zážitkem pro mě zůstane první svaté přijímání dětí, které jsem měl poprvé na starosti. Během přípravy dětí jsem se scházel rovněž s jejich rodiči, kdy jsme se společně snažili objevovat velikost úkolu spojeného s náboženskou výchovou dětí a nenahraditelnost vlastního příkladu dobrého křesťanského života. Velikou radost jsem měl i ze společenství, které na faře společně s děkanem vytvářel technický administrátor, účetní, pastorační asistentka a kuchařky, které se na střídačku dobře staraly o naše věčně hladové žaludky. Inspirojící pro mě také bylo, že fara nebyla „nedobytnou tvrzí“, ale místem, kam mohl bez obav kdokoli vstoupit s problémem či jen tak na přátelskou návštěvu.

Vaše třetí místo - Vizovice. Sedm let strávených na jednom místě je i není dlouhá doba. Jak hodnotíte své působení v „hlavním městě slivovice“?

Troufnu si říct, že to byla prozatím nejkrásnější část mého kněžského života. Byl jsem poslán do Vizovic jako kaplan, abych pomáhal knězi, který prodělával rakovinu. Být kaplanem - to skýtá řadu výhod. Méně zodpovědnosti, méně nevyhnutelných konfliktů s farníky, více času na sebe. A také velká příležitost učit se od staršího spolubratra v kněžství. Ne, že bych všechny příležitosti k růstu zužitkoval, ale i to málo co jsem využil, mě posunulo dál. Mons. Jan Kutáč zemřel v červenci 2012. On v nemoci dožrál pro věčný život s Bohem, já v jeho blízkosti pro samostatnou službu. Hned při jeho pohřbu oznámil generální vikář, že ve farnosti zůstávám jako administrátor. Měl jsem již ve farnosti řadu přátel, pomocníků a také určitou vizi pastorační práce. Děkoval jsem Bohu, že mě v tomto prostředí chce nechat ještě na další léta.

Řada věcí mě naplňovala. Nejkrásnější byla práce s rodinami - setkání při modlitbě, příprava na první svaté přijímání, společné poutě, obědy. Jak jsem již říkal, pocházím ze sedmi dětí. Být v rodinách, které přijímají děti, pro mě bylo jako mít svou vlastní rodinu. A ono tomu tak skutečně je. Ježíš přece slíbil těm, kteří se zřeknou dětí pro Boží království, že jich budou mít mnohem víc než ti, kteří se je snaží získat bez Božího požehnání.

Nikdy jsem nezažil své prarodiče. Odešli na věčnost dříve, než jsem se narodil. Ve Vizovicích jsem se setkával s desítkami starých a nemocných lidí nejen doma, ale především ve zdravotních a sociálních zařízeních. Kromě nemocnice je v tomto městě sanatorium a pečovatelský dům – dohromady s kapacitou téměř 300 lůžek. Při této službě jsem mohl lépe porozumět papeži Františkovi, který často hovoří

o skartovací mentalitě dnešní doby. Na tyto lidi v mnoha případech zapomněli jejich nejbližší - děti, vnoučata i přátelé. Já jsem jim mohl přinášet dobrou zprávu, že Bůh na ně nezapomněl. Miluje je a jsou pro Něho tím více důležití, čím více jim společnost dává najevo jejich bezcennost a přebytečnost. Naslouchal jsem jim, plakal jsem s nimi a otevíral jejich srdce nadějnější budoucnosti.

Ještě bych v rámci vizovického ohlednutí podotknul, jak je důležité vytvářet početnější tým lidí, který se prací podílí na životě farní rodiny. Prodělal jsem trpkou zkušenost, že pokud všechno postavíme na jednotlivci, může snadno zneužít naši důvěru. Většinou velmi nenápadně a pod zdáním horlivé zbožnosti může začít po vzoru farizeů a zákoníků Ježíšovy doby profitovat z práce v církvi. Evangelium je aktuální - co do příležitostí ke konání dobra i co do příležitostí hrát sám na sebe. Vlastní hodnocení svého působení raději přenechám druhým a hlavně vševědoucímu a milosrdnému Bohu.

A co byste chtěl vzkázat čtenářům?

Těším se na práci pro vás a zároveň na společnou práci s vámi. Bůh nám dává příležitost se setkat a společným úsilím urazit velký kus cesty směrem k nebi. Bylo by škoda tuto šanci nevyužít. Prosím vás o modlitbu nejen za sebe, ale také za našeho kaplana Artura, našeho děkana Josefa a za všechny duchovní působící v našem děkanátu.

Redakce děkuje za rozhovor

STŘÍPKY Z NAŠÍ FARNOSTI

Dolomity 2016

„Človče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.“ (Micheáš 6,18,8)

Ráda se s Vámi podělím o má prožívání letošní dovolené v Dolomitech. Jako každý rok i letos pořádal otec Josef Říha duchovně-turistický pobyt do nádherné vesničky St. Martin, která se nachází na italsko-rakouské hranici. A tak jsme měli možnost opět pozdravit poutní dům Velehrad. Součástí každodenního programu se stává výstav Nejsvětější svátosti, ranní chvály a mše svatá. Po snídani se s mapkami a jídlem na celý den tlačíme do autobusu mířícího do hor. (Kdo by taky chtěl být poslední a vystavit se tak přísnému pohledu otce Josefa.) Naším průvodcem jsou nám vždy nabídnuty tři druhy tras. Od těch nejméně náročných, až po feraty, které si užívají naši adrenalinoví sportovci. Večer po skvělé večeři se setkáváme buď u kytary nebo si jen tak povídáme. Co mne však zaujalo na celém pobytu nejvíce? Skloubení

Božího slova, které nám nabízel lekcionář během tohoto týdne, kdy například prorok Micheáš začíná slovy: „*Slyšte nyní, co praví Hospodin. Povstaň, ved' soud s horami, necht' slyší pahorky tvůj hlas!...*“ Úryvek pak končí slovy, která jsem použila na úvod, a která jsem si ve svém srdci odnesla i do dalších všedních dnů. Měla jsme možnost díky rozjímání Božího slova mnohokrát překonat sama sebe. Svou pohodlnost, strach i pýchu a nechat se vést.

Díky Ti dobrý Bože, který jsi všechno ve všem, v každém stvoření, v každé rostlince, která vysoko v horách mezi kameny čeká na to, až kolem půjde nějaké to boží dítě, aby potěšila jeho oko i srdce, že jsi to všechno pro nás připravil.

Děkuji všem účastníkům zájezdu za rozhodnutí tvořit společenství v modlitbě, na túrách i při večerním posezení a také za vzájemnou podporu v době podolomitní.

Gabriela Běhůnková

Pouť na Turzovku

V pondělí 15. srpna 2016 se uskutečnila pouť z naší farnosti na Slovensko – Turzovku. Stalo se tak již po několikáté, že ženy z obcí naší farnosti zajistí si autobus a jedou. Tak se stalo i tentokrát, že na svátek Nanebevzetí Panny Marie odjel mikrobus, aby po dvou a půl hodině vyjel přes obec Korňu na horu Živčák. Zde se v 11 hodin konala slavnostní mše svatá, na které bylo přítomno něco kolem tisíce účastníků. Protože toto poutní místo se těší velké oblibě, byl zde postaven, a v minulém roce vysvěcen, kostel zasvěcený Panně Marii Matce Církve. Součástí kostela je i věž, ze které je nádherný výhled do okolí, což si vyzkoušely i naše poutnice. Bylo krásné počasí, a to ještě umocňovalo pobyt na tomto tichém místě se smrkovým lesem, bez jakýchkoli prodejních stánků a krámků. Dnes se však zde buduje velký církevní komplex s ubytovnou pro poutníky. Po zjeveních v letech 1958 – 1995, kdy se Panna Maria zjevovala s různými poselstvími se z tohoto místa stalo známé mariánské poutní místo. Živčákova hora je součástí Turzovské vrchoviny a nachází se 3 km východně od města Turzovka. Nadmořská výška je 788 m.n.m. a vede sem několik cest. Asfaltový chodník a silnice propojuje poutní místo s nedalekou Korňou, odkud se sem dá vyjet autem či autobusem. Je zde ale další pozoruhodnost. Od zázračného místa a několika léčivých pramenů je vzdálen, pouhý kilometr vzdušnou čarou, ropné místo – Korňanský pramen vesnice Korňa, a je to evropský unikát. Opravdu zde pramení ropa.

František Samsounek

Svědectví z Krakova

■ Moc děkuju Pánu Bohu a také otci Josefovi Říhovi za to, že jsem mohl být v Krakově na setkání mládeže. Nejdřív se mi moc nechtělo, že tam bude tlačence a fronty, ale teď jsem šťastný, že jsem tam byl. Byl to nejlepší týden prázdnin. Měli jste vidět

milé farní tetičky/a strýčci/,jak se“ dnešní“ mládež dokáže modlit spolu se svatým otcem Františkem za celý svět. Co je milosrdenství mě asi nejvíce docvaklo, když jsem v Krakově viděl prostřílené roucho svatého otce Jana Pavla II. Byl bych schopný já takto odpustit - třeba svému vrahovi, jako on i jako Pán Ježíš? Také při svědectví dívky ze Sírie jsem si vzpomněl na to jak se mám dobře. Za to děkuji Pánu Bohu. Amen.

Mikuláš Valeš

■ Určitě to znáte taky! Dlouho se na něco těšíte a najednou... je to tady!

Tak takhle podobně jsem to měla i já a myslím, že i ostatní. Tedy do chvíle, než přišlo pondělí 25. července, do chvíle, než to celé začalo. Cíl naší cesty byl jasný. Krakov! Ale ještě než se všechny autobusy vydaly na cestu do malopolské metropole, stihli jsme v olomoucké katedrále slavit bohoslužbu.

A pak už nic nebránilo vydat se vstříc 31. Světovým dnům mládeže. Celý týden plný zážitků, radosti a společenství jsme započali galavečerem v českém národním centru. Vrcholem celého večera byla hymna, kdy jsme všichni měli ruce nahoře a připojovali se taktéž zpěvem. Všude okolo nás byla úžasná atmosféra. Vlastně celý týden byla všude krásná atmosféra.

A najednou tu byl čtvrtek a my jsme šli přivítat Svatého otce. Nikdy jsem nevěřila, že ho uvidím tak zblízka. Bylo to nepopsatelné.... V sobotu jsme se všichni vypravili na Campus Misericordiae. Všude zástupy lidí, fronty, horko, ale hlavně setkání se Svatým otcem při večerní vigílii a pak spaní pod širým nebem. Poslední den setkání už na nás čekala jen závěrečná mše, kterou samozřejmě sloužil papež František, při níž taky oznámil, že příští SDM budou v Panamě. Pak už zbývalo jediné, vrátit se do svých domovů a rozdávat radost, kterou jsme obdrželi, ale také své zážitky na celý život.

Helena Bilavčíková

■ Na Světové dny mládeže (SDM) se poutníci vydali především proto, aby se setkali s papežem Františkem a zakusili jedinečnou atmosféru setkání mladých věřících ze všech koutů světa. Pro mě však rovněž představovaly možnost shledat se s komunitou Živých kamenů, k níž patřím.

Živé kameny (Pietre Vive) tvoří společenství založené na jezuitské spiritualitě, se kterým, jsem se setkala během svého studia dějin umění na Univerzitě Palackého v Olomouci. Již na počátku studia mě zaujalo umění a spiritualita jezuitského řádu a postupně mi přestalo stačit informace pouze přijímat a nemít možnost je sdílet s lidmi, kteří by opravdově vnímali náboženskou podstatu sakrálního

umění. V rámci společných setkání, diskuzí, modliteb a průvodcovských služeb mám tak v komunitě možnost dále duchovně růst a přibližovat lidem, co se skrývá v každém uměleckém dílu, jež zpočátku obdivujeme jen proto, že těší naše oko. Díky jezuitskému programu MAGIS (*více*) 2016 jsme měli možnost prezentovat se na SDM jako komunita a poskytnout zájemcům krátké komentované prohlídky. Prohlídky probíhaly v jezuitském kostele sv. Barbory (Malý Rynek) a to ve čtvrtek 28. a v pátek 29. července. Spíše než o odborný výklad se ale vždy jedná o naše vlastní svědectví víry.

Jako dobrovolník MAGIS programu jsem se sice vůbec nedostala do Českého centra – zato se mi naskytla možnost účastnit se jiných katechezí, resp. nechat se překvapovat tím, co se kde děje, protože aktuální informace poskytovala jen mobilní aplikaci a webové stránky. Jelikož můj mobil nezvládl ani jeden z těchto výdobytků moderní technologie, propagovala jsem heslo „kam tě nohy ponosou...“.

Každý den svého pobytu v Krakově jsem byla obdarovávána a měla možnost obdarovat druhé. Mimo všudypřítomného, krásného zmatku, o který se postarali nejen poutníci, ale i organizátoři SDM, jsem zde zažila krásnou službu a prožila nejrůznější setkání, během kterých člověk pociťoval sílu, kterou má křesťanské společenství mladých a to nejen při modlitbách se Svatým Otcem.

Jana Macháčková

Misijní klubko dětí a spřátelených rodin

Milí farníci, naše farnost se již po nějakou dobu aktivně připojuje k Papežským misijním dílům dětí. Velký dík patří vám všem za podporu nejen finanční, ale i modlitební. Od října se budeme pravidelně scházet jedno odpoledne v měsíci ve farní čajovně. Srdečně jsou zvány všechny děti, které chtějí pomáhat dětem v misiích. Naše první setkání bude ve čtvrtek 15. září 2016 v 16 hodin ve farní čajovně. Těšíme se na vás

Pozvánka

Ve čtvrtek 15. září pořádá ČKA VIZOVICE od 18 hodin v kavárně Kulturního domu ve Vizovicích přednášku historika církevních dějin docenta Jaroslava Šebka s názvem „Máme se bát války kultur?“

Česká
křesťanská
akademie

Nabídka zaměstnání

Arcibiskupství olomoucké hledá pracovníka/ci na stavební a investiční oddělení. Kromě vzdělání požadujeme min. 10 let praxe. Předpokládáme flexibilitu, schopnost komunikovat a tvůrčí myšlení. Nabídka trvá do 30. 9. 2016. Více informací ve farní kanceláři.

Čtvrtek 1. 9.**Pátek 2. 9.**

Bílovice 15:00 – 18:00

Bílovice 18:00

Sobota 3. 9.

Kněžpole 18:00

Mistřice 18:00

Neděle 4. 9.

Bílovice 7:00

Topol.+Nedachl. 8:45

Bílovice 10:30

Pátek 9. 9.**Neděle 11. 9.**

Bílovice 8:45

Pátek 16. 9.

Nedachlebice + Topolná

Bílovice 18:00

Sobota 17. 9.**Neděle 18. 9.****Neděle 25. 9.**

Topolná 8:45

Svárov 18:00

Středa 28. 9.Mše sv. dle nedělního
pořadu bohoslužeb**DEN MODLITEB ZA
KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ**

Návštěva nemocných

Bílovice + Včelary

Možnost svátosti smíření

Mše svatá zakončená adorací

Mše sv. s nedělní platností

Mše sv. s nedělní platností

Při všech mši svatých
žehnání aktovek

Ranní mše svatá

Mše svatá

Pouťová mše svatá

Návštěva nemocných
Mistřice a KněžpoleObnova 1. výročí svát. křtu
Udílení svátosti křtu

Návštěva nemocných

Setkání rodičů a dětí z 3. tříd

Farní pouť – Sv. Hostýn

Měsíční sbírka

Hodová slavnost

Modlitební setkání

Slavnost sv. Václava je
zařazena mezi doporučené
zasvěcené svátky. Tento den
máme prožívat v nedělním
slavnostním duchu včetně
účasti na mši svaté.